

N:o 23.

Ank. till Riksd. kansli den 9 mars 1900, kl. 1 e. m.

Memorial, i anledning af kamrarnes skiljaktiga beslut rörande lagutskottets utlåtande n:o 11 i anledning af väckt motion om ändring af kongl. förordningen angående arfsrätt för oäkta barn den 14 april 1866.

I utlåtande n:o 11, i anledning af en utaf herr Staaff inom Andra Kammaren väckt motion om ändring af kongl. förordningen angående arfsrätt för oäkta barn den 14 april 1866, hemställde lagutskottet, att Riksdagen, i anledning af förevarande motion, måtte i skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af gällande bestämmelser rörande oäkta barns arfsrätt, att oäkta barn, som icke är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led, berättigas att lika med äkta barn taga arf efter moder och mödernefränder.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag har Andra Kammaren bifallit denna utskottets hemställan, hvaremot Första Kammaren, med afslag å utskottets hemställan, biträdt en vid utlåtandet fogad, af herr Berlin m. fl. afgifven reservation, deri yrkats, att Riksdagen skulle i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af gällande bestämmelser rörande oäkta barns arfsrätt, att oäkta barn, som icke är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led, berättigas att, derest mo-

dern låtit såsom sitt barn anteckna det i kyrkoboken för den församling, i hvilken hon då var kyrkoskrifven, *eller modern eljest bevisligen erkänt barnet såsom sitt*, lika med äkta barn taga arf efter moder.

Enligt 63 § riksdagsordningen åligger det lagutskottet att söka sammanjemka de skiljaktiga meningar, hvori kamrarne sålunda stannat.

För sådant ändamål torde först böra något närmare skärskådas innebörden af hvardera kammarens beslut, staldt i jmförelse med hvad gällande lagstiftning i ämnet innehåller.

Kongl. förordningen den 14 april 1866 tillerkänner oäkta barn arfsrätt efter moder lika med äkta barn, dock endast i den egendom, som ej utgör bröstarfvinges laglott, samt under följande förutsättningar:

a) att det oäkta barnet ej är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led, och

b) att modern låtit i kyrkoboken för den församling, der hon då var kyrkoskrifven, anteckna barnet såsom sitt.

Första Kammarens omförmälda beslut innebär alltså godkännande af en utvidgning af de oäkta barnens arfsrätt i tvenne särskilda hänseenden, dels derutinnan att moderns bevisliga erkännande af barnet såsom sitt förklarats skola till sin verkan jemställas med att anteckning i kyrkoboken blifvit, såsom förordningen nu förutsätter, af modern verkstald, dels sålunda, att arfsrätten utsträckts att gälla all egendom, som modern efterlemnar.

Andra Kammararen har å sin sida uttalat sig för en än större utsträckning af oäkta barns arfsrätt.

Dels göres denna ej vidare beroende af vare sig anteckning i kyrkoboken eller moderns i annan ordning gifna bevisliga erkännande af barnet såsom sitt, utan lemnas det oäkta barnet fullständig frihet att för arfsrätts erhållande styrka sin härkomst med hvilka bevismedel som helst, dels hafva de oäkta barnen tillerkänts arfsrätt lika med äkta barn uti all egendom efter såväl moder som mödernefränder.

För åstadkommande af en formelt tillfredsställande sammanjemkning gifves, efter utskottets uppfattning, tvenne utvägar. Den ena vore att, i öfverensstämmelse med Första Kammarens beslut, binda de oäkta barnens arfsrätt vid den förutsättning, att modern låtit i kyrkoboken anteckna barnet eller eljest bevisligen erkänt det såsom sitt och, å andra sidan, i enlighet med Andra Kammarens mening tillerkänna de oäkta barnen arfsrätt ej blott efter moder, utan jemväl efter mödernefränder; den andra utvägen skulle vara att i fråga om förutsättningarna för arfsrätt biträda Andra Kammarens beslut, men deremot begränsa arfsrättens omfång i öfverensstämmelse med Första Kammarens uttalande.

Af dessa utvägar har utskottet ansett den sistnämnda vara att i sakligt hänseende föredraga, då det synes vida mera angeläget att förmanen af arfsrätt kommer till godo alla oäkta barn, hvilka ej äro aflade under moderns äktenskap eller i förbudna led, än att vissa bland dem få arfsrätten utsträckt till fjernare anförvandter än modern själf.

Utskottet får alltså i sammanjemkningsändamål hemställa,

att kamrarne, hvardera med frånträdande af sitt förut i ämnet fattade beslut, ville besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af gällande bestämmelser rörande oäkta barns arfsrätt, att oäkta barn, som icke är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led, berättigas att lika med äkta barn taga arf efter moder.

Stockholm den 9 mars 1900.

På laguskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Herr *Leman* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.
